

Мина Спиридонова

Легенда за мостотворците

„Божествената дарба на Богът-сътворител Рил Алак била така всевластна, че надделяла дори над унищожавщата същност на злото, възплътило себе си в мрак. Той бил господарят на своята реалност и единствен диктувал напластяването. Започнал да рисува в ума си мястото на Злото. Чистотата и възвишената му божествена същност не можела да не спаси Светлината на своя единствен свят от всевластието на Вселенското добро-зло равновесие. Рязкото противоречие трябвало да бъде омекотено. Прозрял как да го вмъкне без да причини катаклизма, който бил заложен в нехармоничността на две така неизбежни сили...

...И разделил океана на две равни части. Направил рязка границата между деня и нощта. Мракът на злото покрил с плътна черна завеса, с която другата нощ не можела да се пребори, защото била пълна с искрящи звезди. Наложената воля над нещо независимо от неговото въображение, накарала света да трепне като разклатена от росна капка гладка езерна повърхност.

В океана се издигнала невъзможната структура на Царството на Мрака. Вечният свят Лирика бил предпазен от пряката намеса на злото, но тежка била битката и предстоял на Вечния свят дълга борба на магически сили и власти...

...Арката, вход към Царството, била и изход за съществата на Отрицанието... в сраженията на Светлината и Мрака...

...наближавала Върховната битка и сбрали сетни сили най-великите адепти на Светличеството..."

Из „Легендохранителница на рицарското воинство от Светлината до...“, легенда 2-ра, страница 5670

Пътят криволичеше, върхарите се редуваха, напред и все по-напред в светлите простори, които владееше Драккес. Не винаги, разбира се, тези простори грееха така ярко, както тази сутрин, дошла неочаквано с ослепителната си яснота след гъстата мъгла на влажната нощ. Подобна чиста светлина бе допускана само в най-недостъпните висини на планините, където кръжаха легенди и пърхаха крила на дракони.

Тази ранна сутрин за пръв път не я изпълваха мрачни мисли за непостижимото. Матристел дори беше доволна. Това пътуване, наподобяващо своеволно бягство, щеше да я отведе отвъд височините на самия Радензам, след които лежеше хубав град. Приближаваше първият ден на Чаявидме.

Отдавна, може би година преди да замине за Ескода Рила, бе

гледала Гладияторите. Тогава я изпълваха с подобие на ужас, но после, когато се докосна до същите сили, на които те бяха подвластни, бе пожелала да бъде една от тях. Силен стремеж я беше обхванал, но тя имаше и друга слабост.

Най-силната и натрапчива мечта в живота ѝ бе тази да спусне мост в Границата на мрака. Това, разбира се, беше строго забранено. Знаеха го дори непосветените; малко ли бяха баладите за Мостотворците. И тази, както всяка подобна забрана искаше (молеше!) да бъде прекрачена, но после... И така хората се осланяха на чистотата на мостотворческото съзнание и непокареността на тяхната смиреност. Само сродник обаче можеше да се докосне до истинската болка на един неизявил се майстор.

За нея времето течеше нормално, в рамките на търпимото, без да рискува с необмислени постъпки. Без страсти. Всичко друго се изчерпваше от ежедневната работа на каньона, с прохладни, студени, топли или режещи ветрове, които обвиваха тялото ѝ, подвластно дори на техните непостоянни настроения. В замъка, който бе неин дом, нерядко оставаха да ношуват хора, пътуващи по обширните и дълги пътища на Първия континент. Някои от тях познаваше, други не, но те бяха добре дошли в пустото ежедневие на Мостотворката.

Отново беше рано, пак – сутрин и слънце – подобно на вчерашното. Тя вървеше пеша по хубавата главна улица на град Ребин. Беше празничен ден, хората носеха възторженото си празнично настроение така гордо, както хубавата дреха от лъскав плат. Тази година костюмите бяха подобаващо по-добри и скъпи, за разлика от миналия сезон. Стоките, чужденците и леещите се непознати наречия изобилстваха неизменно. Усмивваше се спокойно на чудните подаръци, които ѝ се предлагаха, но отминаваше без да купува.

В замаяния от богатства и щастие човешки поток тя няколко пъти се натъкна на Гладиятори. Те носеха бели ризи без вземо или друга украса, но с чудно обшити плащове със сцени на битки и победи. Червеният цвят бе техен символ, както и тънките ленти от червен лазур в косите. Те значеха, че на Гладияторът му предстои първата от общо три битки, в които той участваше на празника. Победилият и в трите оплиташе в косата си сребърнозлатна гривна – за първата победа сребърна, за втората – златна, а за третата – сребърнозлатна.

Мъжете бяха млади, нерядко белязани за смелостта и ловкостта си, но с едно твърде специфично сияние на живот около себе си. Бяха като приказни персонажи, с присъствието на онези непобедими герои, които

създават легенди. Матристел не можеше да не ги погледне, да не забележи учудването, което предизвикваха когато обикаляха сред редките бижута, самите те редки като скъп накит. Гладиаторите често се отклоняваха, гледаха, смееха се, наблюдаваха жените. Тя спря и се взря в едрите им фигури, а двама от тях, впили погледи в хубостта ѝ, се поклониха, разпознали я като майстор Мостотворец.

Арената беше блестяща купа от бял мраморит и червени колони. Изцяло мъжки статуи я изпълваха, а също и скулптури на феични дракони. Отвътре искрящата, заслепяваща структура на кристалите бе заместена от гладкия мътнокарминен камък, който не биваше да контрастира на плоскостта на арената в ниското. Амфитеатрално разположените шест нива се обливаха от неясния по произход блясък на сцената, сега пуста, белязана само от двата срещулежащи аркообразни входа. Единият – черен, другия – бял. По повърхността ѝ лъщяха плочите на *каядиевия* монолит.

Матристел зае мястото си в ложата на своя орден, заедно с още пет *живаде* (пълноправни посветени). Две от тях познаваше, другите бяха млади, едва напуснали Легендната обител на Ескода Рила. Мостотворците бяха само жени, тъй като мъжът имаше нестабилно и различно биополе, поради което не можеше да борави с енергиите на строене. Затова пък Гладиаторите бяха майстори на продължителното съприкосновение с каядиев камък.

Шумът беше нарастнал пропорционално на пристигащите; наблюдаваше началото.

Традициите на Ескода Рила повеляваха в цялата подвластна на опека област около столицата (нещо огромно като пространство) гладиаторските битки да бъдат забранени. Това никога не бе повлияло на интереса към самото събитие, а пък и Лирика бе почти необятна. Самите Мостотворци копнееха да наблюдават точно това, което им забраняваха. Те дълбоко желяеха да разберат същността на обучението на Гладиатора, а също и способностите му да разпределя енергия така, че да губи минимално количество от нея, когато стъпи на Черна.

Напрежението сякаш бе достигнало връхната си точка. Тя трескаво следеше Арената и улавяше и най-лекото движение около себе си. Изтъпна, когато тълпата зашепна с възторг и очакване. Тя се мъчеше да запази спокойствие, а всъщност ужасно се вълнуваше. Всичко утихна, нямаше незаети места, отекна звън на вдлъбнат меден гонг. Петте се приведоха напред. Шепотът на възторг от хилядите се издигна към купола и с рикошета на едновремените възклицания се спусна точно върху

дватама на Арената. Три последователни удара на гонга; с хипнотична едновременност от аркообразните порти излязоха две фигури и направиха четири крачки една към друга с извадени мечове. Спряха.

„Битката е смърт...“, прошепна Матристел.

„...и тя е сама за себе си победа“.

На хълма, висок колкото онзи, на който се издигаше Арената, беше седнал млад мъж. Първо гледаше право към белия й блясък, а после потърси отвъдните поля на хоризонта. В началото унесът хармонизираше с монотонните звуци, предизвикани от ужасяващия хаос на кървавото зрелище; но внезапно успокоението надделя. Сега той вече не чуваше почти нищо, отдавна преодолял и безсилие, и колебание, и уплаха. „Утре ще се бия... има време...“

Но денят не донесе победа. Донесе смърт.

Естествено, че не му позволиха да се откаже. Той *нямаше* право. Но загиналият вчера Блазивин значеше за него много, твърде много. „Боже“, проклинаше Гладиаторът точно в този момент под удара на метал в метал, „ти се провали, Блазивин! Не вярвам! Не!“ Толкова продължителното обучение, ами битките? Ами всичко останало? „Та ти дори не беше докосвал жена! Ами аз...“

аз също...“

Феичният дракон долови, че е разстроен още щом застанаха един срещу друг на Арената. Той открито ликуваше, защото човекът твърде очевидно губеше концентрация, а това беше особено щастлив момент. Днес дори божествата на неговия народ бяха предрекли неочаквани обрати. А това, на фона и на вчерашната победа, можеше да значи само, че днес взните са белязани от феичните знаци на могъществото. Драконът, човекоподобно същество с магически дарования, разпери хубавите си сини крила с остри люспи и замахна към съперника. Както при всеки двубой, той не можеше да се съдържа да не ги разгъне, поне веднъж, защото бяха такава прелестно оръжие. Ех, ако само им позволяваха и да летят... Обаче забраняваха; забраняваха, защото хората не можеха да летят, а това правеше съревнованието на силите неравностойно.

Този път човекът избегна силния мах и скочи бързо на Бяла плоча. Ето този тук плашеше феичния дракон. Много често го видя да стъпва върху Черна, а от него не преля нищо осезаемо. Съвсем слаба струя. Това не му харесваше. Вярно, беше чувал, че това е може би един от най-могъщите Гладиатори на Лирика, но как можеше да повярва? Дори факта, че той никога не беше раняван и даже докосван от феичен меч, си беше достойно за съмнение. Сега Карбот, драконът от школата на

Радензамийските феични, можеше да застане пред човека, от когото се притесняваше.

Школа срещу школа. Така беше в регламента. На могъществото на Школата Чивзеда съответстваше Радензамий. Но тази година нещата се преобърнаха многократно. От петима Гладиатори на Чивзеда, загина само един и всички от противниците, с изключение на Карбот. Сега той водеше Гладиатора и вече виждаше как го притиска. Дори не се налагаше да разперва криле.

Искри от двете остриета обляха сребърния шлем на човека. Той използва особено движение с ръка и подмами феичния. Излъга равновесието му и отстъпи на бяла плоча, за да попи енергията. Драконът изруга и залитна несигурно назад. Въпреки, че беше достатъчно бърз, Гладиаторът срещу него беше по-добър в улавянето на потоци. Пак изруга и тръсна глава от замайването. Отдалечиха се подобавашо и продължиха да обикалят. Ентузиазматичното му настроение пак помръкна. Твърде много мечове на феични беше пречупвал противника...

Точно в момента двамата на Арената не разбираха какво вълнение от преживявания и емоции преминаваше през цялата зала, блестяща като млечен глобус. Младият Гладиатор, наречен Огор и другият, дракона Карбот.

Сега Огор мислеше за смъртта. Не своята, а на Блазивин. И преди беше губил другари, но не вярваше, че ще ги последва и единствения му брат.

Време беше да приключи с това. Досега драконът имаше пълна свобода да приложи цялото си умение и да вземе живота на Огор, в онези моменти на ярко умопомрачение, когато губеше координация и ориентация. Карбот ясно показва задоволството си от объркаността на Гладиатора, но триумфът му замръзна в точката на едно безсмислено злорадство. Явно си въобразяваше, че разполага с цялото време на двубойния ден, за да продължава с разгъването и подреждането на крилето си. Демонстративността му беше знак за смут. Значи той вече беше загубил.

Време беше да приключи с това. Изправи се и се огледа. Мечът завъртя така, че когато го заби в камъка пред себе си, се издигна звън като от камбана. Острието, което дори не беше одраскало Бялата плоча се плъзна напред и спря на границата с Черна.

Плочите каядий, покриващи шахматно идеалния кръг на Арената, плашеха обикновения човек. Плашеха дори и Гладиатора. В основата на тези вече митологизирани двубои между феичен дракон и Гладиатор стоеше структурата на този камък и особеното му катализиращо

свойство в досег със специфични сили. Каядийят служеше и на Мостотворците. На Лирика всеки знаеше какво е Арена и Мостотворец.

Тук магията имаше намеса във формата на енергетични баланси. Но понятието за истински магьосник, напълно посветен в цялостта на магичните обхвати не важеше за възпитаниците на Гладиаторските школи. Реалната магия имаше много лица и методи на действие, твърде много зависеше и от смисъла на насочената сила. Енергия можеше да извлича от всичко и начините се обособяваха в сериозни и многовековни направления. Оперирането с подобни необозрими мащаби от енергия функционираше благодарение на древна символика, знаци и произнасящи се звуци.

Гладиаторите си служеха с други функции, за да боравят с плочите каядий. Той се добиваше на черни и бели пластове; те се оформяха сложно в абсолютни квадрати, а спояването им в съвършено гладката повърхност на Арената бе майсторство на висши магове.

Нещата, свързани с висшите магически степени опираха неминуемо до дарба. За Гладиятора не беше задължително да я развива и тя не беше пагубна за здравето и живота му. Но никой никога не се беше отказвал от шанса, защото тази дарба беше съдбоопределяща и съдържаше много почит.

Нещата отново опираха до противоположности на силите. Гладияторите носеха едно особено по заряд енергийно поле, което най-общо можеше да се обозначи като положително. Същите заряди имаше и в силовата мрежа на самата структура на белия каядий. Прекият допир на плът и каядий правеше контакт в цялостна верига.

Това важеше със същите параметри и за феичните дракони. Тяхната енергия обаче беше отрицателна и пасваше перфектно на Черна плоча.

Битката беше усложнена съвсем логично. Плочите, големи около стъпка и половина, даваха достатъчно пространство за движение, но в хода на сражението противниците се придвижваха по цялата предоставена площ на Арената. Те не можеха да стъпват върху плоча, несъпадаща с енергията им. Ако Гладияторът преминеше през Черна тя го сграбчваше като магнитна плоскост и отнетата енергия се поемаше от дракона.

Огор помръдна. Погледите на двамата на площадката се срещнаха. Мислите, които му минаха през ума, не го бяха разсеяли за повече от миг. Никаква болка повече. Не и на бойното поле.

Имаше леки рани по ръцете, където не беше защитен от

сребрилата броня. Плащът не затрудняваше движенията му, макар да не беше така опасен като естественото „наметало“ на дракона.

Шлемът прикриваше лицето му така, че феичният можеше да види само очите, но не и усмивката на Огор. Той оценяваше противника си достойно и без предрасъдци. Във феичните дракони имаше нещо особено привлекателно и то се дължеше на чудното им излъчване на собственици на вълшебство и съчетанието на фините синкави криле с мекия блясък на зеленолюспестото им тяло.

Огор обмисли бързо и логично стъпките си. Внимателно се съсредоточи. Предстоеше му да стъпи върху девет Черни и Три бели плоскости. Той имаше сили за това, беше я спестил от вчерашната победа над един млад дракон, който прекрачи границата на способностите си и стъпи върху Бели повече пъти, отколкото можеше да си позволи спрямо Гладиатор като Огор. Тези създания не знаеха всичко; и това понякога наистина го изненадваше.

Всичко стана съвсем нормално. С особената плавност и удивителното ускорение на стремителната атака Огор се спусна към Карбот, като влачеше меча по гладката Арена до последно. Неспазвайки ограничнията на Черните и Белите плочи, Огор притежаваше и завидната бързина, с която изпревари всяка рефлексна реакция за самозащита. Карбот имаше само една възможност и тя се състоеше в мигновеното изсмукване на силата на врага, който все пак трябваше да измине немалка пътека от Черен каядий. И той я използва, но точно в това беше могъществото на Огор. Той *балансираше* и с отрицателния заряд на дракона, позволявайки на силата му да се влива в него със значително по-голяма плътност от тази, съдържаща се в енергийния поток, който всяка Черна извличаше от тялото му. Сега феичният беше омаломощен, енергията му се изля в Гладиатора по-скоростно, отколкото той можеше да погълне за същото време от човешкия си противник. Залитна като овързан от магнитни нишки и изпусна хладното оръжие, което се подхлъзна и неестествено се отдалечи като по наклонена равнина.

Тялото на дракона лежеше на Черен и Бял квадрат. Огор стъпи върху две Черни встрани от главата му и замахна. Острието се заби твърде точно.

„Ето...! Толкова ли е трудно.....?“

Прекрасна топла нощ се спусна отдавна над Ребин. Стаята в хана беше красива и хладна. Огор полежа още малко и стана. Облече друга риза, наметна си не същия плащ, махна диадемата от главата си; не носеше меч. Хвърли бегъл поглед върху тъничката златна гривна, която

бяха поставили на челото му за днешния му триумф. Ако спечелеше утре, щеше да вплете в косата си сребристо-златна.

Той се радваше. Това го умееше добре и само смъртта на Блазивин не му даваше мира.

Недалеч от центъра на града имаше свежозелена градина, където се събираха по-знатните личности, пристигнали за празниците. Музиката на големия оркестър сега беше умерена, но по-късно щеше да прелее в най-известните танцувални мелодии на континента.

Той бавно крачеше и от време на време поглеждаше към все по-голямото стълпотворение близо до входа. Там стояха неговите братя Гладиатори и събираха погледи, възклицания и женска красота около себе си. Погледите им искряха от копнеж и Огор ги съжали, както съжаляваше и себе си – мъжът Гладиатор не биваше да докосва жена.

Преломният миг в нечий живот може да изглежда така незабележим. Преломният миг в твоя живот има излъчване на съвсем обикновен. Но обикновен само привидно и по-късно Огор го осъзна.

Тогава, в този миг в градината влизаше една жена.

Матристел се разхождаше и поздравяваше различни хора, някои от които не познаваше добре. Всъщност да я разпознаят и почетат като Мостотворец не беше важно. Тя носеше косата си къса, за разлика от класическата дълга, която беше признак за владеещ изкуството, по който можеха да те познаят дори ако не носиш отличителни белези.

Тази вечер тя също не носеше. По принцип гривната от черно-бяла спирала винаги бе на ръката ѝ, но тук тя не искаше да бъде една от петте. Късата коса беше преимущество, на което тя се радваше.

Ето пак Гладиатори. Какви необикновени създания. Колко мистицизъм имаше в съчетанието от златно-сребърни ленти и червени наметки. Хубавите им дълги коси бяха разпуснати, леко пристегнати с тънка плитка. Видя пак онзи, който ѝ се усмихна в ранната сутрин.

Тя се повъртя из зеленината, разглеждайки подредбата и растителното богатство на ботаническата градина. Зеленото беше съчетано и със сини палми от морска оранжерия, а на каменни постаменти от шуплеста скала бяха поставени призматично пречупващи светлината кубове със солена вода и плуващите вътре кълбета на фосфоресциращото водорасло Ейоло.

Матристел се загледа в изправения пред такъв куб мъж. Той беше с гръб към нея с дълга коса, която беше по-къса от приетото и стигаше до средата на гърба. Не изглеждаше да е магиеносец.

Само след минута той се обърна в нейната посока и с лице към

нейното. Кимна ѝ учтиво, но с разсеян жест.

Тя пристъпи назад и седна на една от пейките. Гледаше го открито.

– Мога ли да седна до вас? – попита той без колебание.

Матристел го огледа с интерес. Никакви знаци, явно не беше благородник или властелин, имаше спокойно изражение и стилно облекло.

– Казвам се Матристел. – Той преценявашо я обходи с поглед, опитвайки се да разбере за нея повече, отколкото бе разказал за себе си. Времето беше променило скоростта си, а тя по някакъв свой женски начин беше започнала да пробужда у него интерес. Виждаше, че тя непокрито и непосредствено успя да го привлече да я последва навън, без да позволи на нощното настроение да промени усещането за интимност, което витаеше плътно около двамата.

Влязоха в един от хановете на главната улица, където той видя Влатринек и Дизера от Гладияторската школа да пируват във весела компания. Двамата се втреничиха в усмихното му лице и след това погледнаха с тревога красивата жена до него, която прекара ръка през косата си с небрежен жест и продължи да следи внимателно едрото тяло на Огор. Той даде знак за мълчание на шокираната група и предложи стол на дамата на съседна маса.

– Аз се казвам Димогор.

– Необичайно име, Димогор. Като Огор. – Тя присви вежди при споменаването на това име.

Той се намръщи и замълча.

– Мога ли да те наричам така? – Той кимна и вдигна ръце, за да предотврати следващия ѝ въпрос. Тя го погледна в очите, но не можеше да каже нищо повече, защото така или иначе не знаеше как изглежда другият от Арената. Очите ѝ потърсиха из хората Гладияторите. Този до нея не носеше никакви белези за ранг на Гладиятор, но това можеше да значи всичко.

– Какво има?

– Хм? – Тя се сепна. – Мислех си, че ако си *той* трябва да носиш някакви символи на призиването си.

– Какво? – Той отметна глава назад и се разсмя с дълбок и дрезгав смях, който я накара да огледа отново компанията в дъното на хана. Искаше да види по-отблизо лицата и да усети енергията, с която бяха пропити... Сигурно усещането бе като да пипа бял каядий без Черна гривна – пронизващ ток и опасен заряд, кондензиран в ауричното сияние.

Тя пак върна погледа си на Огор. Той я гледаше със задълбоченото внимание на мъж, а тя се беше разсеяла. Той наклони глава:

– Ти така и не ми каза откъде си.

– Град Нода – изрече тя малко по-бързо от нормалното. След малко се засмя. – Не е далече. Тоест доста далече е, но през терасите на каньона са прокарани изключително удобни пътища.

– Е, в това няма нищо обидно, мнозина мъже мечтаят да са воините с пурпурни одежди и да носят венци от цветя на главата си.

Матристел го погледна неразбиращо.

– Моля?

Той смени темата.

– Минаваш по мост, за да стъпиш на южния ръб на каньона, нали?

Младата жена отвърна без колебание.

– Да, наистина са чудесни. Пътувал ли си?

– Ами един или два пъти, и то на Ирик-Рил, Втория континент. Тук се движехме предимно по западното крайбрежие на Алак-Тройла. Ще се върнем у дома, както дойдохме – с кораб от Тало-Равле до Делмдобрега.

– Кои ние?

Огор прехапа устни.

– Аз и брат ми Свадимир. Питал съм се защо между двата града не се спуска мост?

– Нямам представа. – Тя имаше представа, естествено, но и не помисли да му каже. Водата беше нестабилна повърхност и не можеше да осигури опора за мост при такова далечно разстояние, като това, свързващо два бряга. Природата на морето бе и непредсказуема и всяка буря или мощен вятър нарушаваше цялостта. А освен това един Мостотворец не можеше да черпи енергия от естеството, което тя представляваше и поради това да задържи без основа моста, така както можеше при строенето на твърда земя. Водата действаше даже като гасител на претоварването от работа с каядиев кръг. Мостове можеха да се вдигнат, но само ако сред водата имаше сигурен остров, на който да се опрат.

Тя се сети за днешния двубой и промълви:

– Гледа ли днес Арената? Беше ли там накрая?

– Бях.

– Видя ли Огор?

– Видях го.

– Аз не мога да повярвам на очите си. Цял ден не мога да го изкарам от мислите си. Той... Светли сияния! От него би излязъл великолепен Мостотворец!

Огор трепна като ударен, но тя не даде вид, че забеляза.

– Знаеш ли защо? Балансът му с Черна и Бяла показва, че може да

поема и отрицателна енергия от феичния, блокирайки... не, по-точно намалявайки потока на изтичане на собствената си сила. Вероятно използва метода на преливането на силата в Бялата въз основа на магнитната противоположност. Иначе поетото отрицание ще го убие. Това изисква много усилие, но той го прави! Прави го!

Той се изправи и я погледна в очите.

– Откъде знаеш? Мостотворец ли си?

Тя се поколеба, но отрече. Беше точно толкова възможно да е, колкото и да не е. Тя също не носеше отличителен знак.

– Лъжеш ли ме?

– Не те лъжа. Просто си мислех.

– Всички тези неща, които каза значат нещо, така ли?

– Определено. А ти защо подскочи като ужилен? Какво си помисли?

Той приседна отново.

– Например какво би си казал той, ако ей сега се появи изневиделица и ти го посочиш: Ето го, ето го първия мъж Мостотворец! – След малко ръката му докосна нейната. Матристел не се изненада, но през тялото ѝ премина хубаво усещане.

– Не знам как да ти го кажа, затова ти го казвам направо.

Тя се усмихна и погали пръстите му. В гласа му имаше желание, което я изненада. Тя беше харесала тялото му, бе започнала да харесва и държанието му, с особените му препратки към различни настроения.

– Опасявам се, че след като прекараме нощта заедно, мога да започна да държа на теб повече от допустимото в такава ситуация.

– Какво ѝ е на ситуацията?

– Ти си Огор, а аз – Матристел. Аз не искам нищо от теб и ти от мен, но ми се струва, че нещата няма да спрат дотук.

– Така ти се струва.

В ранната утрин (също толкова ранна и хладна, колкото онази) тя го взе в обятията си и го остави да заспи. Тя огледа ръката му, за която той твърдеше, че е ударена, но не я докосна, защото се притесни да не му причини болка. Светлината беше много оскъдна, но тя можеше вече да види силуета му, плътно следващ положението на нейното тяло.

Сега се чувстваше съвсем различно. Страстта си беше страст, и тя беше горяла буйно през цялата нощ, но тази страст сега беше друга. Потлееща и трайна. Тя беше напълно съвместима с физическата жажда, и я подклаждаше когато умората надделяваше. Пресищане на усещанията, на цялата възбуда от дългата нощ тя едновременно и чувстваше, и не

можеше да получи.

Той трепна и се събуди. Тялото му беше изтръпнало и това го притесняваше. Изтощението го повали като да беше болен и първоначалната уплаха отстъпи на доволство. Матристел беше изпила цялата му сила, и както трябваше да бъде той бе загубил много от енергията си. На Гладиаторите бе забранено да докосват жена, а той беше прекрачил всякаква граница.

„Днес ми предстои загуба.“

Тя се суетеше из стаята и дори започна тихо да си пее. Той продължи да лежи, внимателно вслушвайки се във всяко свое усещане. Те бяха много и до едно непознати на девственото му до вчера тяло. Отново задряма и този път никакви желаниа не притесняваха съзнанието му.

Когато тя излизаше му обеща, че няма да се сбогуват по традиционния начин и че ще го чака довечера в същата тази стая. Той се засмя и прие дълбоката ѝ целувка с мрачна радост.

Влизайки в една от многото зали под Арената, Огор срещна Свадимир. Пожела му успех. Младият Гладиатор настоя за отговор и Огор му отвърна просто, че ще говори с майстор Паргат. Свадимир се вторачи в него за миг и после го докосна по гърдите за сбогом.

Прагат сам дойде при него, забелязал особените му, забавени движения.

– Съжалявам, но днес всичко ще приключи.

Прагат вече беше разбрал и ужас се изписа в присвитите му, излъчващи сурова жестокост очи.

– Не ти вярвам. Как можа да го сториш? – Дълго мълча, а Огор продължи да наглася лъскавата броня на гърдите си. – Но всъщност... възможно е да оцелееш, ти не си като другите...

– Дори и така да е, ще замина. Не искам да бъда Гладиатор повече.

Паргат го гледаше и не можеше да стори нищо. Излъчваше безпомощност.

– Защо го направи?

Огор се усмихна и най-после го погледна.

– Срещнах една жена.

– Жена! – В гласа на майстора прозвуча гняв, силен и определено справедлив. – Това е невъзможно. Ти! Точно сега? Жена след Второто мечокръстосване! Някакъв вид самонаграждаване ли беше?

Огор поклати глава и препаса меча си. След това сложи шлема и ръкавиците и пристъпи към главната порта на Арената.

– Ще оцелееш ли? – Паргат го хвана за ръката и го накара да се

обърне.

– Не знам. По-вероятно да, но казах ти – след това напускам.

„И после какво? Може би тя ще ме вземе. Ами ако не я видя повече? Името ѝ е Матрисел, така каза, но може и да не е. Ако не я намеря...“

Огор се въртеше около феичния дракон с умерени, забързани стъпки. Избягваше да стъпва на Черни и прескачаше често, губейки пресметнатия ритъм на всеки следващ ход. Феичният беше настървен заради загубата на своя самоуверен събрат вчера, но Огор беше спокоен, защото видя как Свадимир победи.

Краченето изнервяше противника много повече от мисълта за победа или загуба. Този феичен се въздържаше да разгъва крилете си, демонстрирайки превъзходство. Огор се беше съсредоточил, вниманието му не се отклоняваше, когато мислеше за Мостотворката. Тя се беше превърнала в неподозрян източник на ентузиазъм.

Битката не вървеше според очакванията на публиката, която започна да негодува открито. Огор избягваше да мисли за различните варианти на развитие на двубоя, защото нещата никога не се развиваха така, както се очаква от тях. Огор винаги импровизираше.

Ето, че на феичния дракон му омръзна да обикаля и да подскача от плоча на плоча. Той скочи към Гладиятора с бързина и ловкост, и с извадено оръжие, но и Огор беше бърз, затова се отгърва само с избит меч. Раната щеше да е фатална, но без меча щеше само да се забави. Огор се присви и се претъркули по огледалната повърхност, сляла плочите Каядий. Усети ефекта на две от Черните, зави му се свят. Стана и пак погледна към дракона, който го следваше по плочите. Огор се наведе да вземе меча си, който сега лежеше в краката му.

Но докато се навеждаше видя как феичният разтваря крила, за да скъси разстоянието. Огор се изправи светкавично и почти импулсивно отстъпи назад, като се опитваше да се предпази от смъртоносния удар. Черната плоскост го сграбчи и той паникьосано направи още една крачка назад, стъпвайки на бяла. В амфитеатралната постройка се надигна ропот и възгласи на одобрение, но Гладиятора беше така потресен, че можа само да възприеме летящата фигура на дракона. Той нарушаваше правилата, и това, че го очакваше наказание след победата му явно не можеше да го възпре.

Все пак победата още не беше сигурна. Бързата реакция на Гладиятора можеше да го спаси. Но хладното острие на насочения меч беше ускорено от нечовешката сила на дракона и нямаше да пропусне целта

си. Само разстоянието можеше да намали устремната му атака.

И Огор реши. Не вдигна меч си в защита, а изчака. Залата млъкна, а после внезапно ревна оглушително, когато тялото на Гладиятора пое меч и обезоръжи феичния. Само след миг, бързаш да улови изтичащата си сила, Огор вдигна острието си и прониза много по-точно дракона, чиито удивени очи останаха втрещени в лицето му и след като падна мъртъв на земята.

Към него се спуснаха двама другари, а над Арената заваля дъжд от цветя. Огор стоеше прав, отчаяно стъпил на Бяла и с меч стърчащ от тялото без да смее да изгуби съзнание, защото щеше да падне на Черна и мечът щеше да се заби до дръжката.

Щом се озова в ръцете им, Огор заспа. И засънува.

Високи, непрестъпни върхари и брулещи върховете вихри от топъл дъжд и режещи иглички сняг. Топлите дъждове бяха с такава топлина, че можеха да стопят и вековните ледници, спускащи косите си по цялата дължина и височина на планинските висини. Висини на височините, обгърнати в нежните ръце на бавно топящите пръстенца на стоплените дъждове. И тогава...

– Хайде, погледни ме. Събуди се, Огор.

Той се подчини и отвори очи. Долитацият глас идваше отдясно, където седеше Свадимир. Огор се опита да каже нещо, но не успя да издаде нито звук.

– Майстор Прагат току-що излезе.

Огор се надигна и Свадимир му помогна. Прихвана го, внимавайки с все още кървящата рана на гърдите му. Усети с пръстите си търпката по едрото тяло, тежко отпуснато в ръцете му. Огор се закашля и го отблъсна леко.

Свадимир стана и леко разкърши схванатите си крайници. Сигурно бе седял до главата му цялата нощ, помисли си Огор. Светлината на слабия светилник обля лицето и тъмната му коса в прозрачни сенки. Огор попипа челото си и по парещата кожа усети и затоплената сребърно-златна диадема на тройната победа.

– Ще трябва да ми помогнеш – каза отпаднало Огор. Свадимир му бе разказал за поражението, което претърпяха феичните и наложеното над тяхната школа наказание, което беше неизбежно, защото на феичните дракони бе забранено да летят на Арената. Смъртта на феичния бе дори недостатъчна за унижението, в което постави цялата школа.

– За какво? Жена ли искаш да ти доведе?

Твърде късно разбра колко неуместна бе шегата му.

Лицето на Огор преbledня и устните му трепнаха в тънката линия на внезапна едва съдържана ярост.

– Не смей пред мен, проклет да си!

Свадимир се спусна към него, коленичи и стисна ръката му.

– Прощавай. Прости ми, не го исках.

Огор се намръщи и поклати глава съчувствено.

– Ще ми помогнеш ли? Ще ти кажа как да я намериш.

Свадимир го изслуша внимателно. Но когато започна да слага на раменете си черевения плащ, подчертаващ твърдите очертания на препасания меч, Огор го спря.

– Не, съблечи го. Махни и диадемата от главата си. Аз не искам тя да разбере, че си Гладиятор. Защото тя не знае, че и аз съм.

Не можеше да прецени колко време измина от излизането му. Ако болката можеше да бъде пясъчен часовник, то тогава неговите песъчинки бяха минути на агония и очакване. Макар да усети, че започна да се чувства по-зле, той не се притесни, защото тя всеки момент щеше да дойде.

Неусетно се унесе. В притъпената синкава лъчевина на светли глобуси видя като в огледална рамка на прозорец зали, мостове, вълнуваща се повърхност. Тъмна и блискаща се воалична смес от непропускаща светелината маса. Два последователни моста, спуснати от него през каньона; трети мост и бягаща фигура на фея с разветви коси.

Вратата се отвори, но Огор не отвори очи. Отвори ги веднага след това.

На прага застана Свадимир, закриващ цялата врата с тялото си. Той го погледна с тревога, но Огор му кимна и той пристъпи в страни. Матрисел прекрачи прага леко усмихната, очакваща да види Димогор, но вместо това погледът ѝ веднага падна на лежащия в леглото Огор. Свадимир излезе.

Матристел се усети, че се е втренчила неприятно в Огор, но не можеше да скрие изненадата си. Обзе я омраза и нито капка не остана от чувствата ѝ към него. Той беше съвсем друг човек, коренно несъвпадащ с този, за когото се представи. Тя гледаше невярващо в сребърно-златната диадема и прокллинаше вчера.

Огор разбра, че тя се ядоса и на свой ред изпита раздражение. Мостотворката продължи да стои права и настръхнала, обзета от противоречиви въпроси и почуда, която съвсем скоро отсъпи място на примирение със ситуацията.

– Какво мълчиш? Защо толкова се изненадваш? Не се ли досети

снощи, че името ми може би ме прави Гладиятора, който щял да стане чудесен Мостотворец? Че аз съм оня с дарбата? – Гласът му беше дрезгав, но силен.

Тя трепна, защото разговора им вечерта беше го впечатлил силно. Той явно мислеше за нещо почти непостижимо.

– Ти си луд. Не мога да повярвам, че си възползвал от мен и сега имаш наглата смелост да ми заявяваш, че ето на, каква възможност ти се отваря да запълниш празнината в живота си.

– Не можех да ти обясня, не можех.

– Ти не ми каза, че си Гладиятор!

– Заради това, което правихме снощи, днес аз се провалих и ме раниха. Аз щях да умра поради слабост. Не мога да съм вече Гладиятор. Напуснах.

Тя замълча, защото до момента не си беше дала сметка какво му беше причинила с насладата, която изживяха. Гладияторите трябваше да се въздържат от женски ласки, защото нищо не биваше да нарушава изключително прецизния енергичен баланс, от който се нуждаеха.

– О, Матристел! – прошепна той разнежен и тя най-сетне дойде да седне до него.

– След всичката радост и наслада, която ми дари снощи, днес можеш да ми дариш само чувство за измама. – Нежното тяло бе уморено отпуснато, с изстинали длани и замъглени очи.

– Забрави това сега. – Огор я прекъсна. – Аз напуснах Арената, Мастела. – Тя се усмихна на ласкавото му обръщение. – Аз никога не съм смятал, че мога да бъда нещо друго, но и никога не съм чувал някой да ми каже, че имам дарба на Мостотворец.

Матристел тръсна глава отривисто.

– Това е просто мечта, ти не можеш да бъдеш обучен. Не разбираш, ще бъде късно и трудно. Всичко, което съм научила...

Тя мълчаха, ту се опитваха да разберат какво точно си казват. Той беше объркан и страдаше, тя се радваше, че е до него, но беше непреклонна. Често пъти той бе мислил за всичко, което е, като цяло, без липси и излишъци. Той може би нямаше да бъде такъв Мостотворец, какъвто Легендната обител създаваше, но вярваше, че можеше да направи мост, какъвто *живаде* не можеха да изтъкат дори като вградят сенките си.

– Мога да бъда добър, колкото теб. Ти всъщност не можеш да намериш достатъчно добре обоснована причина да не ме научиш. Направи го, Матристел. Длъжна си.

– Един ден ще съжаляваш за това, защото дарбата ти може да те

прокълне.

Той можеше да разбере думите ѝ по-добре, ако бе успял да си спомни мъгливия сън-видение, който се наказваше със смърт.

В прохладната гора рядко проникваше такова слънце, което да разпръсне из въздуха влагата на нощната роса. Дълбоки лесове и високи поляни се редуваха след неравните завой на черния път, който водеше към Камъка на Адава.

Огор вървеше сам. Вече втора година той вървеше по същия път, опознал всеки шум, кривулица, светлосянка. Раменете си беше наметнал с черен плащ, а косата си, права и потъмняла, носеше дълга отдавна. Той така и не можеше да разбере защо косата му ту потъмняваше, ту изсветляваше до бяло.

Вероятно защото обучението му беше много по-леко от борбата за него. Непрестанната битка с Матристел се беше оказала съвсем неприемлива за таланта и разбиранията му. Тя се противеше, тя крещеше, тя го учеше, понякога го и обичаше, но го остави да се справя с потреса на пътуващите, а после и с този на Легендната обител сам. Той обаче не сгреши нито веднъж.

Невероятно спокойствие и самообладание го обзе след първия мост, който построи. Беше слаб и по-скоро имаше стабилността на възжена пътека, отколкото на реален виадукт, какъвто зидаше Матристел от единия край на каньона до другия.

Той вървеше все така спокойно. Замъкът, в който живееше Матристел бе на около двадесет минути от равните плоски скали, пусти и хладни, които бележеха началото на почти бездънната пропаст на каньона; далеч от оживлението и главния път на Прохода на плачовете, покрит с павета от гледжосани камъни.

По особени причини, които той не узна, тя изведнъж престана да се интересува от обучението му и да го следва плътно. Преди тя минаваше лично по всеки мост, който Огор спускаше. Започна да отсъства често, после почти не се завръщаше, а преди година, в една точно такава утрин тя му беше написала: „Трябва да тръгна.“

Когато излезе от вековната дъбрава на откритата тераса от скални плочи, погледът му пак обхвана до болка познатите хълмове и режещи върхове на Драккес. Връх Драккес както винаги бе забулен в облаци и обителта на драконите оставаше незрима за човешкия поглед. Но замъкът на Дракозащитниците, с множество кули и бойници, опасващ плътно неронливите ледени скали на по-ниския връх, беше ясно и остро открит на фона на бяла мъгла и кобалтово синьо небе.

Тук долитаха всички аромати, а също и цветовете, такива, които Огор използваше, за да оцвети в ярко и сияещо мостовете си. Сега той погледна към пътя, откъдето се виеше дългата колона на Триоменския орден.

Беше студено и ветровито. Скоро времето щеше да се развали, но той не се обезпокои. Огор застана на една от терасите и зачака търпеливо.

Триомен приближиха бързо, защото не бяха толкова много, колкото му се видяха в началото. Около петдесет.

Мостотворческият пост на Огор беше северо-южен. Той осигуряваше връзка между двете части на континента за всички, пътуващи от север към юг, минаващи главно през Прохода на плачовете. По-далеч на изток беше контактната точка юг-север, където Мостотворец беше Халадя.

Към Огор идваше млада жена с черно-бялата коса на дарбата си. Имаше три Триоменки от три различни храма, които Огор вече познаваше при техни пътувания. Не познаваше тази.

Тя се поклони. Беше почти момиче, хубава, със строги черти. Сериозността малко променяше първоначалната представа за действителната ѝ възраст. Той не се усмихна, макар че вътрешно се забавляваше.

– Радвам се, че сте получили *палетрата* ни. – Палетра наричаха посланието с прошение за мостен път през каньона.

– Веднага ли бихте искали да преминете?

Тя кимна.

Димогор извърна глава към небето над главите им, натежало и все още сухо. Притъмняването беше осезаемо при затворения кръг на високите планински зъбери.

– Добро решение. Трябва да излезете от високата верига по-скоро. На около час и половина оттатък е град Нода. Добре ще е да стигнете преди снега.

Младата девойка повдигна вежда в изненада. Тя се обърна да се върне при групата, но си спомни нещо и пак го погледна.

– Недалеч след нас идва търговска колона на Мугадай. Пращат ви палетра за след два дни. – Разгърна робата си и извади папироса от виолетова кожа, подпечатан с бял печат. Огор го пое като я гледаше в очите. Тя се притесни и когато си тръгна по бузите ѝ бяха избили червени петна.

Димогор се изкачи по високата скала, надвесена видимо по-навътре в каньонната ивица. На самия ѝ връх бе монтиран Камъкът на Адава –

кръгла гладка плоча от черно-бял каядий, увит в спирален водовъртеж. Огор махна наметалото и го сгъна встрани. Остана по сива риза със запретнати ръкави. Той седна със скръстени крака на Камъка и пак обходи с поглед, по-скоро, за да се съсредоточи.

Вятърът стана режеш. Почти нетърпим, ако Огор не умееше да го изолира до поносимо хладно течение. Той внимателно намести Черната гривна. Тя бе основен елемент от веригата, която се затваряше щом той допреше двете части, прикрепени към китките му. Те представляваха точно копие на Камъкът на Адава – две отделни спирали, черна и бяла, които се свързваха чрез допир на взаимно съвпадащите части.

Камъкът на Адава бе масивен каядий и имаше особена функция, тъй като не можеше да действа без гривната. Той не изсмукваше енергия веднага при допира, като плочите на Арената и това зависеше от начина на шлифване. Каядийът имаше твърде много особености, и те изцяло зависеха от дялането при обработката; дали резеца отнемаше от хоризонталната кристална структура, или от вертикалната. Първият път, когато Огор видя кръглата плоча се изненада като разбра как слънчевата светлина и гледната точка преливат цветовете от черен в бял и от бял в черен.

Огор затвори очи и пак ги отвори. С отмерено движение хвана ръцете си една в друга и двете спирали от вътрешната страна на китките му се склучиха в подобен въртоп. Камъкът на Адава поглъщаше енергия.

За да материализира мост един Мостотворец черпеше сила от всичко окръжаващо го, без вода. Белият пласт на Камъка му помагаше да удесетори скоростта и масата на количеството енергия, която изсмукваше, за да я използва в плетенето. Черният я попиваше от тялото, защото нямаше организъм, който може да преживее поглъщането на подобен огромен поток енергия и едновременно да я запази в себе си. В затворения кръг черно-бял каядий се осъществяваше балансиран обмен на цялата приета сила, без риск за живота на Мостотвореца.

Огор беше спокоен, но пак въздъхна вътрешно, когато се затвори вътре в кръговрата, „оглеждайки“ количеството и приблизителното време. Енергията се „въртеше“ съвсем задоволително. Нямаше да му отнеме повече от пет минути.

Първо създаваше мост-матрица в ума си, а после го прехвърляше на яве. Огледа се добре, проследил с изострените си сетива наново всяка неравност и вдлъбнатина по двата ръба на каньона, върху които смяташе да прикрепят моста. Започна да плете петорна мрежа и разположи

скелето от плътно допрени нишки сила в двата края на пропастта, заключено със връзки от споени равни части скала и нежива енергия.

Последва уплътняване на самата структура на моста, който постепенно започна да добива реален вид. Той използва втвърден въздух и го покри с багри на камък, които извлече от околните цветове. Всъщност той не ги оцветяваше наистина, а само подбираше светлинни лъчи с подходящата дължина на желанния тон. Понякога си правеше шеги с колорита като оставяше неоцветени дупки между „камъните“, които ужасяваха пътниците не на шега. Те естествено не можеха да надмогнат зрителната илюзия, която ги уверяваше, че отдолу е зинала бездната на безкрайната пропаст.

Здравината беше по-стабилна и от каменно съграден мост, устоял на вековете и хилядолетните брулеци течения. Покри пътя с последователна аркада от жълтокапителни колони. След като изчакаха някакво мига, през които трансформациите се стабилизираха и мостът престана да се променя, групата на Триомен тръгна напред, предвождана от младата девойка. Огор бе отворил очи и ги гледаше през цялото време, докато не стъпиха отгатык. Жената се обърна и заедно с всички жрици направи почтителен поклон.

Огор се усмихна радостно. После се насили да сведе очи и да сравни със съзнанието си точната картина и мостът-матрица с „прекопирания“ реалистичен образ. Полека приведе в ред последователните етапи на строеж, през които беше преминал в началото и чиято поредност му бе необходима, за да го разплете. Беше като да различиш плетка – нишките прежда се отделяха една от друга и оформяха хаос от жици, цветове и форми, раздухани от вятъра встрани от основната конструкция. Беше светкавично бързо – като да протегнеш ръце, да плеснеш и с рязко движение да ги разделиш.

Димогор Мостотворецът се размърда, притеснен от вкочанените си крайници и отлепи китките си една от друга. Енергията се разпръсна в пространството така, както беше събрана. Вятърът си беше все така силен, но небето бе притъмняло повече.

Огор се облече и заслиза от високата издатина на терасата. Приблужи се до ръба, погледна долу и както всеки път досега се удиви на дълбоката непрогледност. Дори слънчеви лъчи не можеха да проникнат в най-ниските усои на пропастта. После в ушите му отекна звън, много характерен и дълъг. Дори не успя да вдигне очи, когато до пръстите му се плъзна гладката повърхност на мост с леко полирана и полупрозрачна повърхнина. *Друг мост!!!*

По пътеката му вече вървеше уверено една мъжка фигура. Огор никога не беше виждал този мъж в живота си, но изпита нещо, което можеше да нарече само страх.

Само няколко секунди и непознатият стъпи пред него. Огор се отдръпна крачка назад и се втрени в Черната гривна. Мъжът отдели ръце и контактът прекъсна. Огор залитна, зашеметен от изтеклата сила, събрана в двете части на гривната.

Двамата се взряха един в друг. Огор разгледа бегло черните му дрихи, слабо тяло, дългата гладко сресана черна коса и бледо лице, още по-светло на фона на тъмните очи. Огор видя ръцете му преди да ги скрие в ръкавите на дългата роба – бяха хубави и поддържани. Определено имаше достолепен и красив вид, за разлика от Огор, който не можеше да скрие едрото си тяло, с големи груби длани и стегнати мускули, които Арената бе развила у него.

– Очаквам ти да проговориш пръв – произнесе другият неочаквано и Огор трепна, откъснат от мислите си. Помълча още малко и попита с пресекнал глас.

– Какво да кажа? – Не получи отговор, а само свиване на рамене. – Не знам. Просто... Би ли ми обяснил как точно го направи?

– Това по-късно. Знаеш ли кой съм аз?

– Давам ли вид, че зная?

– Не даваш. Иначе досега щеше да си коленичил пред мен.

Огор присви очи скептично.

– Аз съм по-невпечатлителен, отколкото можеш да си представиш.

Небето оттегна, предвещаващо кошмарна нощ на буря и на снежна виелица.

– Задава се буря.

Огор го погледна изпитателно, но не възрази. Непознатият успя да задържи интереса му.

– Заповядай в дома ми. Предлагам ти подслон. – Мостотворецът се обърна към пътя и поведе, но не направил и три крачки внезапно се закова на място и погледна спътника си.

– Кой си ти?

– Чувал ли си за Даловардазиян Малбрейски?

Димогор Гладиаторски простена от потрес.

– Боже всемилостиви! – И падна на колене.

Даловардазиян беше седнал спокойно в креслото на замъка Оорбе, в който живееха години наред Мостотворците на точка север-юг. Залата беше облята в светлина, благодарение на високите и широки прозорци,

добре уплътнени с дебело луповидно стъкло.

Погледът на Огор още блуждаеше и се взираше в невидимата за човешкото око висина на Замъкът на Дракозащитниците, чиито Мостотворец беше Даловардазиян Малбрейски. Име, древно и превъзпято, име на един от най-великите Мостотворци, дълголетен и с познание за природата на Мостовете, каквато никой жив и нежив не можеше да притежава и не бе притежавал. *Мостотворец мъж*. Това, което най-много шокираше Огор бе появата му, сякаш бе най-нормалното нещо на света, сякаш не осъзнаваше, че за него, смъртния, обикновения човек е възкръснала една легенда. Та ако той винаги бе живял там горе, в недостъпния замък на Дракозащитниците, то каква ли беше действителната му възраст?

Даловардазиян не беше прекъснал смущението и вцепенението на другия мъж до този момент. Почти можеше да усети какви чувства изпълваха душата му в този миг, и се радваше, че... Е, истината е, че той нямаше начин да не е чувал за него, най-малко от приказките. Откакто бяха влезли в стаята, Огор нищо не беше казал и Даловардазиян имаше възможност да помисли и внезапно се учуди на постъпката си.

Преди две години той видя от недостъпната извисеност на своята кула, че Мостотворката, която се наричаше Матристел доведе със себе си мъж, когото твърде неочаквано започна да обучава в строенето на мостове. Даловардазиян беше безкрайно изненадан да види това. Още повече, че дарбата на мъжа беше много силна, което пролича при почти мигновеното изпълнение на наученото без нито едно повторение или грешка. Той, разбира се можеше да е само Гладиатор, а после разбра, че това е самия Димогор от Школата на Чивзеда. Едно определено неслучайно съвпадение.

А Пророчествата (нали такава бе ролята им) бяха започнали да проникват твърде отдавна и надълбоко в нишките на съдбите.

– Не знаеш защо дойдох, нали?

Той вече беше преценил способностите на Огор. Изненада се, когато разбра, че Матристел беше изчезнала и бе оставила Огор на линията на едно бъдеще, чието течение можеше да го погуби, защото тук той беше сам. Този обрат обаче му донесе увереността и майсторството, чиито собственик вече беше.

– Толкова си млад! – Димогор пак го гледаше и възхита блестеше в очите му.

– Има начини, а аз трябва да ги знам. Нали все пак за мене са писани легенди. Виж, дойдох, за да поговорим. Ти си ми нужен и искам да ме изслушаш.

Когато някой чете Пророчествата, той узнава, че от него ще зависи нещо. Той не бива да си задава въпроса „какво“, защото времето съдържа всички възможни отговори; зависи само колко далеч са те от конкретния момент. Сега аз знам, че ти си един от тези, които ще бъдат с мен, когато всички армии на Лирика се съберат против Границата. Боя се, че този миг идва и е съвсем близо от гледна точка на вселенското безвремие и застиналоост.

„Ще бъдат трима тези, които строят въздушни пътеки и те ще бъдат Вечният свят от мостовете на черната Граница.“ Мисля, че тези бяха точните думи и нито аз, нито ти, нито третият, когото ще търсим не ще може да върви в друга посока. Разбираш ли?

Изразът на лицето на Огор беше мрачен.

– Не мога да приема това.

Даловардазиян изпита съчувствие.

– Защо?

– Как защо? – Тонът на Огор изразяваше нескривано учудване. – Та ти се появи буквално преди десет минути и на единадесетата ми заявяваш непоколебимо, че спасението на Лирика в някакво неопределено бъдеще, ще легне на плещите на трима ни, герои на своето време. Ти, най-могъщият, искаш моята помощ...

– Иронизиращ го прекалено. Ще ти обясня и друго. В течение на много векове внимателно са били посявани семена от дребни плодове и нищо незначещи събития, чиито кълнове избухват едва в днешните времена. Всяка легенда е преобразувана в такава от действителни събития, за да не може да бъде забравена ролята на човешкото съзнание във всеки бъден ден. Лириканианецът е същество със своя роля в предстоящите събития и ако е нужно хиляда от най-добрите пълководци ще бъдат пометени от вражески армии, за да оцелее едно болнаво селско момче, в което се е преродил загинал преди хилядолетия могъщ воин. Всички ще бъдем равнопоставени пред колелото на съдбата, но единствената разлика ще бъде, че само малцина ще узнаят ролята си.

Битката е започнала неусетно, още с обръщането на Виркониън Рай Зедар към Границата и превръщането му във Викомодар. Едно от първите създания на злото, природната владетелка Кореллада, сковала във вековен лед млада Лирика, е погубена от ръката на един обикновен Рицар Хора, в който се събужда частица от отдавна загиналия смъртен враг на Кореллада, стопителя на студовете Белледен. Двама братя правят проход към Портата Минало чрез невероятно подреждане на тринадесетте луни и връщат в настоящето Невидимият господар, мой

повелител и велико магическо същество.

– Нима той живее в замъка на Радензам?

– Да, той се върна преди век. Има още страници, които пишат и разкриват тайнства на тези, които умеят да четат скритите им смисли. Мога само да те успокоя, че имаме още малко време, преди белите страници.

– Какво? Какви бели страници? Неписани страници?

– Да, за съжаление. Изглежда, че има много пътища, които не могат да ни бъдат подсказани, защото пътеката трябва да бъде измината, а не предварително определена. Знаеш, че понякога прекомерното обяснение или намек за изход може да бъде по-пагубен от липсата на какъвто и да било ориентир.

– Ами ако просто няма да има какво да се пише? Отчел ли си, че Лирика може да престане да съществува?

Даловардазиян поклати глава с усмивка:

– Малко вероятно. Просто защото празните страници не са малко. Значи все нещо ще има за писане.

– Може да бъде бъдещето на една съвсем нова Лирика – цял свят, владян от същества на Границата. Свят на мрак, в който всички ние ще бъдем черни роби, държани живи заради могъществото ни, което вече няма да ни принадлежи.

Великият Мостотворец сви рамене.

– Няма как да знаем.

След това Огор отново замълча за дълго. Разсъждаваше, макар да виждаше че няма никаква възможност за избор.

Съвсем се беше стъмнило. В залата влезе младата жена, която се грижеше преди за Матрисел и която сега наблюдаваше Димогор.

Кагатна запали светлини и се обърна към Огор, който така си и стоеше с гръб към нея, извърнат към прозореца. Тя не можеше да се определи като красива, както и Матрисел не беше свършена, но и у двете имаше много внушителен и завладяващ чар, който ги правеше по нечесто срещан начин хубави. Беше доста по-млада от Димогор, приблизително с десет години, но откакто той дойде в замъка и Матрисел го повери на нея, я беше обзело усърдие и заинтересованост, каквато можеше да произтича само от желанието ѝ да го има от онзи момент, в който му подаде чаша да пие.

Тя носеше вода на Огор, защото винаги след мостостроенето той изпитваше неутолима жажда. Водата гасеше излишната енергия, останала в тялото му.

Жената не познаваше госта на Гладиятора и го обходи с поглед, който не пропусна нищо – нито в погледа, нито във фините му одежди. Забеляза, че той също я гледа и тя пренебрежително върна вниманието си на Огор.

Огор със закъснение чу влизането на Кагатна и най-после благоволи да се обърне. Освободи я с едно-единствено кимване.

– Благодаря ти, Кагатна.

След като вратата се затвори, Огор каза на Даловардазиян:

– Ще бъда с теб.

– Знам. Просто изчаках сам да обмислиш каквото ти казах. Ще те науча на неща, които никой, дори и Мостотворките не знаят. – Огор отвори уста да каже нещо, но Даловардазиян го превари: – Не се притеснявай, ще ти бъде лесно. А сега бих желал да почина, преди да си тръгна рано сутринта. Аз ще те намеря, ти не ме търси.

Огор не го търсеше, защото не знаеше къде и как да го намери. Даловардазиян сам идваше. Прекарваха заедно дни, а друг път не се виждаха с месеци. През цялото време Димогор се усъвършенстваше във всичко ново, което научаваше. И все пак се изненада като разбра, че действително усвояваше с лекота. Стараеше се да попълва скоростно пропуските си и не след дълго беше в състояние да прави Вратник с не по-здрава конструкция от Даловардазиян.

Най-сетне беше разгадал тайната на мигновеното появяване и изчезване на Великия Мостотворец Малбрейски. Даловардазиян строеше по-къси мостове, в края на които поставяше пространствен портал, който значително скъсяваше разстоянието и времето за пътуване. Така пешите и енергия и едновременно укрепваше конструкцията. Вътре в процепата времето имаше друга скорост, беше по-бавно и контролируемо от реалното, с което можеше да бъде обяснено мигновеното придвиждане. По принцип нищо от процеса на изграждане не се променяше. Единствената разлика беше, че всъщност мостът биваше вмъкнат във Вратника и попадеше в пространство, което Даловардазиян наричаше паралелно, или още неутрално. Там околния пейзаж беше същия, мостът продължаваше по построение и излизаше през вторичен Вратник на нужното място. Ето по този начин, никому неизвестен на цяла Лирика можеха да са строят мостове толкова дълги, че два пъти да обиколят света през океаните и непристъпните планини.

Последва период на пауза, след която Даловардазиян пак дойде. Имаше нездрав, много уморен вид и беше несговорчив. Тогава спомена, че има проблеми с белите полета на нечетливи фрагменти, които

накъсваха текста на пророчеството, чиито линии той се опитваше да тълкува. Единствената, която беше успял да прочете бе „отрицаващ“, при това се колебаеше дали не е в женски род.

– Боя се да не би да е още някой, който вероятно трябва да се наме- си. Някой, за когото нищо не знаем и чиято роля също ни е неизвестна.

– Чакай, не разбирам. Защо трябва да има нечетливи места?

– Нечетливи ли? Направо не са написани – промърмори Даловарда- зиян разсеяно. – Явно трябва да се запазят в невидение.

– Да, в невидение от нас за нас.

– Неприятно. Ще става нещо, нещо непредсказуемо. Притеснявам, че онова, което ще става вероятно има връзка със следващите бели стра- ници. Но засега е излишно всякакво по-нататъшно триумене.

– Тогава... ще разбереш, когато се случи, така ли?

– Да, каквото е, ще се самонапише.

– Всички ли пророчески книги са такива?

– Какви?

Огор се притесни от незнанието си.

– С липсващи части и самонаписващ се текст?

– Не – тръсна глава Даловардазиян. Огор очакваше да поясни, но той не каза нищо повече.

Занимаха се също и с обучението, което не изискваше Камъкът на Адава, а само Черната гривна. Даловардазиян обясни на Димогор, че енергийният баланс при мъжете позволява тялото да се използва като кондензатор, в който магията да се съдържа и обработва в едно и също време. Малко жени можеха да строят мост без двете свързани едно с друго устройства, като вместо Камъка използваша заместителна плочка, която беше далеч не така свършена и почти винаги завършваше със смъртта на Мостотворката, когато тя беше сама. Тази плочка бе ефикас- на само в група от пет Майсторки живаде. Тоест те не притежаваха все- обхватността и подвижността на мъжката дарба.

Огор бързо усвои уроците на Даловардазиян, които не можеха да го объркат, понеже учеше от мъж. Ето това наистина беше лесно.

По едно време интересът му към новото изведнъж спадна и той бе обладан от внезапно събудилата се мисъл за Матристел. Вече три годи- ни нищо не беше чувал за нея, никаква вест или даже откъслечни слухове.

Дойде периодът на традиционното зачезване на Даловардазиян. А освен всичко друго дойде и зимата. Тя между впрочем беше пълна с ра- бота. Много кервани и делегации минаха през каньона и за всички

Димогор спускаше мост над бездната. Продължителното обучение с Давоардазиян и честата работа с Камъка на Адава го умориха и той се разболя. Най-много страдаше от старата рана в гърдите, която болеше нетърпимо.

Беше рано сутринта. Огор се позачуди кое по-точно време е, но понеже лежеше от три дни скоро пак заспа. Събуди го хлопването на врата, а когато се надигна видя, че е влязла Кагатна с купа в ръце.

– Ох! – простена Огор и отново се отпусна в леглото.

Тя го докосна по бузите и сложи на челото му студена кърпа. Покашля се.

– Не ми харесва как си отпаднал. Не искаш ли нещо за ядене?

– За ядене ли? – Той отвори очи и я погледна както беше надвесена над главата му. – Нещо случило ли се е?

Тя се поколеба и бързо добави:

– Матристел си дойде.

Димогор се усмихна и очите му станаха още по-блестящи.

– Боже мой, наистина ли?

– Долу е. Иска да те види.

Той стана и се облече. Завърза на челото си мокрото парче плат и тръгна по стълбите. Забави се със слизането, понеже му беше трудно да пази равновесие.

Видът ѝ го изненада и той се сепна, когато тя придърпа главата му и го целуна по особения начин, по който го правеше.

– О, майчице, ти наистина си болен. А аз сметнах, че мързелуваш.

Той забеляза, че на врата си Матристел носеше яка от тънък гладко изкован метал, който в първия момент взе за фино изработена гривна, но веднага след това го смрази леден ужас. Той потърси очите ѝ, които отговориха утвърдително.

Отдръпна се от нея и отиде да седне в едно кресло.

Освен това тя цялата излъчваше промяна. Беше леко наедряла, лицето ѝ бе гладко и здраво на вид, а косата ѝ стигаше почти до кръста. Приличаше на зряла жена, а той я гледаше и не можеше да каже откъде идва промяната.

– Откъде идваш?

– От Ирик-Рил. Дълго ме нямаше.

Той само кимна. Посочи със същия жест яката ѝ.

– Виждам, че си се опитвала да прекрачиш някои забрани.

Този път тя не се усмихна, а само остана с поглед вторачен в него.

– Любопитен ли си?

– Има ли нещо, което изобщо трябва да знам? Дълго ме нямаше, каза тя и с това въпроса се изчерпа. – Огор млъкна и я гледаше сърдито, защото и тя мълчеше. – Защо носиш тази яка?

Всеки момент той я чакаше да викне, но тя само вирна брадичка и каза с достойнство:

– Защото се опитах да спусна мост към Мрака и ме заловиха. Хванаха ме и ме наказаха да не мога повече да докосна и със спомен дарбата си. Вече не съм Мостотворец.

В гласа ѝ нямаше гордост, съобщи му го съдържано и с това уталожил гнева му почти веднага. Огор изпита такава болка, каквато тялото не можеше да му причини. Той винаги я беше обичал.

За него всякакви други обяснения бяха излишни. Разтвори ризата си, задавен от внезапната задушна горещина.

– Ще останеш ли?

– Няма къде другаде да отида. Ако няма да те притеснявам.

– Тук е твоят дом. Ти все още живееш тук и не си ми гост.

– Благодаря ти.

Макар че във валеше сняг, щом бурите утихнаха и снежинките западаха бавно и хипнотично Матристел започна да излиза в двора на замъка. От прозореца Огор я виждаше понякога как крачи и стъпките ѝ плътно я следват в дълбоките бели преспи. Носеше косата си спусната и дълга, по-скоро в знак на скръб и протест срещу опетненото си майсторство, отколкото на смело предизвикателство. Тя беше тъжна и самотна. Първо и самият Огор се бе държал отчуждено, защото не можеше да приеме версията ѝ без каквото и да е обяснение. Но и тя не беше длъжна да му обяснява, затова и той не получи нищо повече от това, което ситуацията изискваше. Огор искаше тя да сподели.

С времето тя започна пак да го привлича, така както я желаше в самото начало. Минаха седмици, въздухът се стопли и той отново започна да работи пълноценно. Нищо не ѝ беше казал за Даловардазиян, а и той, слава на божеството, не се беше появявал. Не мислеше, че разкриването на самоличността му щеше да бъде уместно. За сега тя не знаеше нищо за новите му умения, които той не използваше пред нея, а и беше принудил Кагатна да си мълчи.

Матрисел го придружи няколко пъти, но после вече му отказваше категорично. Не ѝ беше лесно да стои край него и да се наслаждава на нещо, което повече не бе по силите ѝ.

Огор спомена как вече можеше да строи мост без да се докосва до Камъкът на Адава, само като склучи двата елемента на Черната гривна.

В този момент Матристел отново усети онова освежаващо оживление, както когато учеше и почти не можеше да повярва, че ще трябва да се бори с желанието си сама да го направи. Защото не можеше. Дълго го разпитва как е успял, но той спомена само, че е станало случайно. Мостотворката бе категорична, че това не би могло да бъде сторено от нейна посестрима. Или от която и да е Мостотворка.

Една нощ тя се промъкна в градината и седна до Димогор. Беше хубава ясна нощ с много звезди и седем пълни луни. Димогор имаше навик да седи вечер в поддържаната градина, докато не захладнее нетъпримо. Все още беше ранна пролет.

Той ѝ се усмихна топло в мрака. Дали го видя или не, но тя също се усмихна. След малко заговори.

– Не съм сигурна какво си правил през всичките тези години и не знам дали имам право да те моля.

– За какво?

– Не си ли се досетил още? – Видя, че той сви рамене. – Наистина няма как да се досетиш и аз се радвам, защото няма да се налага да се притеснявам от мнението ти.

– Хм, и какво толкова може да те притесни в мнението ми?

– Ами молбата ми е по-специална. – Тя нарочно направи пауза, за да придаде по-вече тежест. – Би ли ми спуснал мост към Границата?

Огор подсочи от изненада.

– Какво? – Дойдоха му наум потоци от проклятия, но си замълча.

След няколко минути, след като успя да осмисли предложението ѝ, което в първия момент с право можеше да нарече безумно, Димогор се успокои и седна. Той усети силата на отправеното предизвикателство.

Тя беше изненадана.

– Защо искаш да го направя?

– О, ами... Аз вече не мога.

– Защо искаш да го направя? – повтори той въпроса си.

Матристел не беше мислила как точно да му обясни.

– Аз бях пълноправен Мостотворец, обучен в Легендната обител и приет в мостотворческото общество. То изисква стриктност, съблюдаване на неписания морал и колегиалност. Много неща, за които ти говоря са ти непонятни, защото ти, въпреки уменията си не си прекрачвал никога прага на Обителта, Великата цитадела на магьосниците, построена върху магически извор. Те ме засякоха, когато се опитах да прекрача с построения от мен мост отвъд Границата, защото моята сила е настроена на честотата на извора. Аз прекарах половината си живот там. Затова

наложеното ми сега наказание не може да бъде прекратено или простено. Така стоят нещата. Но ти не си бил свързан никога с моите събратя, затова те няма да могат да ти навредят или да блокират дарбата ти, както го сториха с мен.

– Но мога да загубя благоволенieto им.

– Ти никога не си го печелил. Те не могат просто ей така да те допуснат в общността си, но в този случай, невиджан от векове, те не могат и да те спрат, защото си под моя опека и служиш последователно и съвместно, както съм те обучила.

– Но те ще разберат, ако вече не знаят, че аз съм ти помогнал. Най-малкото ще усетят моста ми.

– Няма. Те не познават честотата на твоята сила и последователността, в която строиш мостове, не само защото не си бил обучаван в Легендната обител, а и защото си мъж. Защото си Гладиатор.

– Това не значи, че няма да засекат смущението, което ще настъпи, когато мостът се допре до воала от мрак. Но... – Той малко помълча, после внезапно добави: – Бих могъл да направя малък праг с отрицателна структура, за да не се нарушава заряда по повърхността.

Матристел занемая от учудване. Тя се взря в мрака към него с още по-голям интерес.

– Значи си мислил по въпроса?

– Да, на няколко пъти, откакто се върна.

– Защо?

– Питам се дали бих успял в това, в което ти си се провалила и дали използването на уменията ми като Гладиатор могат да направят невъзможното.

Матристел бе поразена и същата привързаност, онази, която ги свързва преди години пак я покори. Тя криеше ревниво още една тайна, много по-важна и значима от провала, защото тогава не знаеше какво щеше да произлезе от постъпката ѝ.

– То не е невъзможно. Забранено е.

Димогор се оживи, макар гласа му да продължи да звучи сдържано.

– Питала ли се защо е така? Да, нали? Знаеш го много добре, ти и всички вие от Мостотворческото братство, но все пак мечтата ви, граничеща с глупост, е просъществувала толкова дълго, колкото магически свитъци нямате в хранилищата си. Забранено е, защото тук става въпрос за открит и опасен конфликт при намеса със чужди на нашия свят сили. Мрачни сили, Матристел. Биха ли били отделени с такава могъща и здрава пелена, за да може после Мостотворка да спусне мост и да

прекрачи в границите на една противоположна и враждебна към нас земя. Ти не знаеш какво те чака отвъд.

– Но знам какво ме чака тук! – Тя беше променила настроението си и гневът ѝ я заслепяваше. Той нямаше как да разбере как една мечта, съвсем безобидна, защото нямаше никакъв смисъл може да се превърне в цел, когато нещо ти бъде отнето. – Тук няма нищо. Всички пътища за мен бяха затворени, а всичко, с което се гордеех и което съм желала, не можело да бъде мое! Защото това е страх, страх от самите тях и силата им, която възкръсва умножена до безкрай и с потенциал, който само един легендарен Даловардазиян може да има!!!

Тя се задъха от ярост и неусетно започна да плаче.

Сега бе ред на Димогор да немее пред изблика ѝ на омраза. Той не разбра нищо, от това, което тя изкрещя и се обърка. Явно, че онова, което не знаеше, бе по-сложно и недосегаемо, отколкото вярваше. Между двамата бе зинала пропаст, която вече нямаше да могат да запълнят.

– Да, Матристел. Добре. Ще ти помогна. Утре тръгваме.

– Благодаря ти – каза му тя отново и този път наистина беше признателна.

Димогор не се поколеба и още преди да се сипне зората потеглиха. Яздиха цял ден, за да минат през Прохода на Плачовете. След като се озоваха на север се насочиха към просторната равнина отвъд планинските зъбери. Понеже нямаха никакво време, а и Огор в никакъв случай не трябваше да изоставя замъка Оорбе без Мостотворец, той бе решил да направи мост с пряк Вратник, който да им спести дългото и опасно пътуване през цялото поле. Трябваше да стигнат до брега, където малка галера пореше неспокойното море и кръстосваше между два от обитаемите острова на Фоплаския архипелаг, а после и до Тало-Равле.

Възможността да спусне незабелязан мост бе чудесна, защото много от островите нямаха обитатели, поради изключително суровите морски бури, които къпеха и изостряха скалите им. До брега имаше близък малък остров, който щеше да осигури прекрасна опора на съкратения му мост. Той нямаше намерение да спуска пълен мост от брега до ръба на Границата, тъй като Вратника щеше да скъси времето и работата наполовина. Прикрепянето на изходния край на моста щеше да втъче в самата структура на граничния воал.

Засега още не знаеше как ще изравни поляризацията така, че смущението да не се усети отгътък. В същото време този отрицателно настроен праг трябваше да бъде достатъчно къс, за да позволи на Матристел да пристъпи отвъд него. Смяташе, че след сливането на двете плоскости

може успешно да изпозва същата енергия, но нематериализирана, за да направи процеп в тъкътта.

Не сметна за нужно да даде предварителни обяснения на спътница-та си, която беше и негова любима. Но когато направи къс мост, дълъг едва около три крачки и завършващ в края с блестящопотрепваща арка, през която ѝ посочи да премине, тя спря на средата на пътя и го изгледа. Много от нещата, които той правеше тя не беше и чувала и определено не го беше учила на тях, за да ги разбере, и все още не можеше дори да повярва, че само с едно допиране на дланите той може да плете мост където пожелае, без дори да усети главозамайване. Само тя си знаеше колко близо бе до смъртта, когато сама се опита да направи брод с помощта на заместителната плочка от каядий.

А в този момент дори бе изправена пред тази потрепваща, семпло украсена порта, която не беше нищо друго, освен втвърдена енергия и цветни лъчи, и която водеше към нещо и нанякъде.

– Огор...? – Тя очакваше той да ѝ отговори, но той само сви рамене.

Зората ставаше все по-настоятелна. Всеки момент слънцето щеше да изгрее иззад източните върхари.

Прекрачи до нея и потъна в замъглената пелена на Вратника. Тя го последва, понеже нямаше какво друго да стори.

Озова се на същата плочеста украса на моста, който явно продължаваше след малкия портал.

– Във реалния свят моят Вратник е отворен на края на моста, който служи за основа. В момента се движим по самия мост, който се намира в паралелно пространство, което е само формално и скъсява невероятно разстоянията. Практически отвън мост не се вижда и всеки мост може да представлява само две врати с минимално кондензирана енергия.

Пейзажите около тях бяха размити и определено се движеха като подети от вятър блискащи се води. Само пътеката, върху която стояха бе ярка и твърдо очертана. Не много далече, на края на моста светеше в заслепяващо бяло арката на другата врата, сякаш можеше да я изпуснат.

– Това, което ни заобикаля Лирика ли е?

– Да. По гледките можеш да видиш откъде преминаваме. По тях се ориентирам.

– Познаваш ли мястото?

– Да, много добре. Спомняш ли си, бях ти казал, че съм обиколил цялото западно крайбрежие на Алак-Тройла?

– Спомням си. Ти и брат ти.

– Не, аз и другите Гладииори. Но тогава не можех да ти кажа това.

Около тях се забелязваха купчини от златни звезди, които не бяха звезди, а градове, пробягващи под краката им. Внезапно светлината премигна и Вратника се озова напреде им, като че ли някой просто отрязва оставащото разстояние.

– Какво стана?

– Стигнахме. – Освен сиянието на Вратника изглежда, че наоколо нямаше нищо, защото бяха излезли на пустото поле на морския бряг.

Преминаха през вратата и се озоваха на самия бряг. Той беше висок и скалите му се спускаха отвесно и страшно във пенещата се под тях водна маса. Красотата на малките обли хълмове и гори от кипариси, сгущени в гънките им я поразява.

Слънцето току-що показва връха си и хоризонта на океана плувна в искри. Небето бе нашарено от меките накъсани облаци на розова мъгла. Матристел впери очи в едва изгрялото слънце и не можеше да повярва.

– Вървахме поне час – каза тя най-накрая. – А заварихме слънцето така, както когато влязохме.

– Времето тече различно. Тук не е минала и минута.

Великолепните сини вълни на океана се простираха докъдето поглед не стигаше. Имаше две лодки, бавно плъзгащи се по плиткото крайбрежие и три кораба, които се движеха в различни посоки. Дватама се изправиха на края на скалите и обхванаха с поглед ширината височината на пространството. От океана сякаш извираше тъмния силует на Границата и всяваше ужас. Пирамидалните конструкции, въртящи се една над друга се издигаха много по-високо от весело блесналите скални небесни пръстени Болдонох и Халомей. Тази съвсем реална проекцията на Мрака беше удивително огромна и съдържаше неща, които само легендите можеха да оментират пред призмата си на чудни небивалици. Колко малко знаеха какво живееше отвъд и към какви вселени водеше този своеобразен път.

Беше поразяващо за двамата пак да огледат цялото величие и недостъпност на Мрака и неговата Граница. Виждаше се с просто око, че водата, следваща плътно формата на Границата на сто стъпки навън не помръдваше, а бе застинала като огледало. Поразяваше и вълнуващата се черна повърхност на воала, с който бяха покрити пирамидите. Тя се вълнуваше и плискаше нагоре, но не отразяваше и капка светлина.

След като си почина за миг, Огор отново склучи ръце. Докато надвеса моста над скалите и го „подпираше“ на четири колони, разположени под ъгъл, погледна към малките островни точки, хвърлени като

зрънца в леко разпилян кръг между брега и Границата на Мрака. И този път Вратника бе висок само колкото да минат през него.

Той внимателно и съвсем леко, но прецизно насочваше кривулиците на моста вътре в пространството. Дори успя да предаде усещането, че слизат към островите в ниското. Слънцето беше много символично, но и то светеше притъпено в гърбовете им. Отпреде им примигна изходния Вратник и след повторно премигване се озоваха навън. Цялото слънце още не беше се показало зад източните хълмове.

Бяха на малкия остров. Вратника и краят на моста се стопиха.

– Преполовили сме пътя.

Сега Границата изпълваше целия им кръгозор.

– Страшно е.

– Не искаш ли да се откажеш?

Тя твърдо тръсна глава. Погледна него питащо.

– Аз ще направя каквото съм обещал.

Тя кимна, защото не беше очаквала друго.

Димогор „затвори“ входния Вратник и го постави на новоиздигнатия мост. Продължиха напред.

Той се питаше защо тя не остане да живее с него в Оорбе. Такова объркване го завладя, че малко му оставаше да загуби самообладание и да направи обратен завой. Би било лесно, но нямаше никаква възможност.

Сега той усети, че над тях се спусна мрачна завеса. После дойде и съпротивата. Толкова беше силна, че се отразяваше и в този абсолютно абстрактен свят. Замисли се и разбра, че присъствието на това царство на Мрака явно отекваше във всички възможни измерения, които принадлежах на пространствения поток на Лирика. Огор се напрегна, но не можеше да спре изтичането на силата си, защото мостът му започна да се разпада пред тях. Той импулсивно откликна по същия начин, по който спираше вредното привличане на Черната плоча на Арената като преобърна малка частица от отрицанието в положителна сила, но това нямаше да помогне, защото всъщност му липсваше проводника от черен какадий. За момент Вратника избледня и пак се втвърди. Огор се уплаши.

Спря на място и Матристел го последва. Тя стоеше занемаяла, ославяща се само на зрението си, което беше запазило остротата си да следи нетипични изменения. Сякаш само под краката им камъните останаха осезаеми. Тя разбираше, че Огор ги прави такива и не позволява да се разпаднат.

По челото му избиха капки влага. Щом тук усещаше такава

непреодолимо съпротивление, то в реалното време той просто щеше да бъде убит. Там вероятно силата му щеше да бъде изсмукана за част от секундата, която тук се разтегляше в часове. Времето явно също ги беше предпазило. То беше най-големият им приоритет, защото му даде възможност да помисли.

Сега му стана ясно, че Матристела никога нямаше да успее по начина, по който се бе опитала. Даже плътен кръг от пет или дори от петстотин и пет Мостотворки нямаше да удържат силата си и щяха да загинат.

Мислеше трескаво. Ръцете му, стиснати една в друга бяха изстинали и трепереха. Вратникът продължаваше да премигва и да трепка като пламък на свещ, който всеки момент трябваше да угасне.

Огор гледаше право напред. „Какво да направя?“ Изход трябваше да има, но дали бе по силите му да го намери. Покри ги мъгла с пушлив цвят.

И тогава той реши. Пътят бе широк една крачка, колкото двамата да вървят един до друг.

– Матрисел, искам да застанеш плътно зад мен в средата на моста.

Тя го направи. Той беше решил да отвори способностите си и да обърне поглъщането на положителна енергия към поглъщането на отрицателна, която ги обкръжаваше непреодолимо. Тя несъмнено щеше да отрови тялото му и да разстрои сетивата му, но ако беше достатъчно бърз можеше да я оплете и да я изтласка на време. Смяташе да обвие целият път, с изключение на тясната пътека в средата, с отрицателно поле. Реши да покрие и Вратника само отгоре и да смекчи бялата му светлина.

Прилоша му щом се отвори за реката от друга енергия. Тя го удари и зашемети с такава бързина, че той в един момент не разбра какво става и залитна към Матристел, която го хвана и го разтърси. През болката до него достигна гласът ѝ и тревожните ѝ викове го върнаха в настоящето. Той веднага усука силите, които на потоци се наслаяха и попиваха в тялото му, притежаващо положителен заряд. Бързо ги премодулира в подходящата според него конструкция. После, след миг, притворил очи видя, че успешно е нанесъл слой върху моста и покритието бе заздравило строежа му. Поне до Вратника.

Той се изправи и настоя да продължат. Учудването бе като жигосана върху лицето на Матристел и тя безмървно го последва.

Преди да излязат през Вратника, Огор спря. Беше много трудно да владее бушуващите в него енергии и отново се запита какво ще стане,

когато излязат от праралелното измерение.

Тогава Матристел сложи ръка на рамото му и го накара да я погледне. Той склочи вежди въпросително.

– Има едно нещо, което трябва да знаеш.

– Какво?

– Няма да има време за него, когато излезем оттук. Огор, ти имаш син.

Той си пое дъх на пресекулки и леко я отблъсна назад по тънката линия.

– Как е възможно? Как... защо нищо не ми каза?

Той я гледаше и невярващо клатеше глава.

– Не мога да ти обясня добре. Когато разбрах, че съм бременна си тръгнах. По пътя съблякох Мостотворческите си одежди и реших да се отправя към Ескода Рила. Там имах дом, отдавна забравен, в който можех да остана. Живях в седем града и три години продължи връщането ми във Великата столица. Когато Преславид се роди, животът ми се промени, защото аз му дадох живот и той ми го върна умножен до безкрай. Не можеш да разбереш... Но Огор, понеже над нас, Мостотворките тегне забрана, много по-жестока от другата; забрана да раждаме дете, защото детето на Мостотворка се ражда с напълно развита дарба и винаги е момче; момче Мостотворец. Точно затова аз никога не съжалих за избора си. Защото детето е твое, Огор и аз никога нямаше да постъпя по друг начин, да се откажа от него и да продължа после да живея сякаш то не е значело нищо. Аз знаех, че те може би ще ме хванат, защото бременна Мостотворка не може да строи мостове, защото цялото плетене се нарушава, но аз от три години не бях се докосвала до каядий. Толкова е обърквашо, че... Силата ми се бе изменила след раждането и почти бях сигурна, че е намаляла. Обаче те усетиха неговата сила, Огор, сила на Властелин, превишаващ по способности три и четири пъти нашата Властница на Мостовете; разбраха уменията му, които бяха неимоверно силни, бяха умения на Мостотворка и Гладиятор, съчетани в мъжко чедо.

Те ми го отнеха и това беше неизбежно. Само аз знаех и чувствах каква сила може да избуи от него, защото съм негова майка и съм част от него и могъществото му. Та той беше още толкова малък, а способностите му вече бяха напълно развити. – Тя посегна и леко изтри сълзата от бузата си. – Те го усетиха и го взеха. Насила и не съвсем, и макар че за тях той вече бе опасен, не можеха да го убият.

Изгониха ме и ме поругаха като ми забраниха да бъда Мостотворка,

а аз отказах да му отнема живота, тъй като само аз можех да го сторя. Аз вече бях решила и направих опит да спусна мост към Мрака, но ме заловиха и отнеха дарбата ми с яката, която никога повече не се маха. Това може да накара един Мостотворец да сложи край на живота си, защото липсата на дарба убива и осакатява ума. Но аз трябва да живея и дали ще продължа напред или не, зависи само от мен. Затова аз трябва да премина оттатък, Огор.

Не тъжа вече за единствения ми Преславид. Те ще го обучат, ще го държат затворен в Легендната обител, но само докато не дойде времето той сам да се изтръгне от оковите им. А той ще го стори и тогава всичко ще се промени.

Огор мълчеше и ярост и невероятно щастие се лееха в душата му. Това, което го отчуждаваше от нея всъщност никога не го бе сближавало повече; тя бе родила неговото дете и така, както бе постъпила бе необяснимо за него, но той и не помисли да я съди, защото не разбираше терзанията на майчината душа.

– Радвам се, че сподели с мен, Матристела. Радвам се... – Гласът му заглъхна и той пак погледна към Вратника. Трябваше вече да излизат.

Единственото, което му дойде на ум е че иска да умре, и то веднага. Беше се вцепенил толкова, че мислеше, че вече е свършено. Докато прекрчаваше си даде сметка, че няма да може просто да слее края на моста с вълнуващия се воал от мрак. И докато направи и другата крачка бе променил последните три педи от тъкътата на моста като ги направи изцяло отрицателни. Те позволиха онова, което беше непостижимо и мостът прилепна стабилно до гърчещата се повърхност на Границата.

Никой смъртен никога не бе успявал в това. Това беше невъзможно, но идваха нови времена. Времена на промяна и непознати, неподозирани събития и дарби. Само мигове можеше да издържи Огор, отчаяно допрял тяло до положителната тънка нишка на почти черния Вратник. Матристел мина покрай него и застана лице в лице с черното и внезапно издигналите се звуци на шепот, грачене и еховидни писъци. Всички тонове и височини на неопределими звуци прокътяха едновременно в умовете им, а гласове на призраци пееха и пискаха откъм стената от подвижна нощ.

Димогор източи малко поточе от така чуждата на него енергия и я промуши в пелената от говорящ мрак. Раздели и удължи потока и разтвори праг чрез вертикално отместване. Болката така го завладя, че той изкрещя... Но той можа, той задържа очите си отворени и въпреки

смразяващо усилилите се гласове, подели с Матристела последният ѝ поглед, с очи, които го обожаваха и отдавна тъгуваха по него.

Тя скочи леко към процепа, Димогор изгърва енергията, обърна се и мигновено стъпи на тънката сияеща пътечка на обвития в студ мост. Пелената пак си беше цяла и единствено хладният вихър, повял през отвора и развял косите на Матристел, бе всичко, което последва.

Огор бе на края на силите си, но затича, затича с всички сили далеч от разпадащия се въздушен път и звучащите думи на магически заклинания и смъртоносни ритуали.

Тичаше, а по бузите му течаха топли сълзи.

И в по-следващия момент под краката му пътят осезаемо укрепна, а неестественото ехо донесе до ушите му викове. Те крещяха:

– He! He! He! He! He!

Огор вдигна глава да види и видя. Към него се спускаше Даловардазиян и когато се срещнаха, Димогор падна на колене от изтощение.

– He! He! Защо? – Даловардазиян бе отчаян и коленичи до него.

Мина време преди Димогор най-сетне да го погледне. Погледът му бе избистрен и прояснен от душевната слабост на мъката му.

– Не биваше да я пускаш да си тръгне.

– Тя го пожела и аз бях задължен да и помогна.

Даловардазиян бе потресен от откритието, че пророчеството бе претърпяло промяна. Той едва успя да проследи Димогор и да го последва през остатъчните следи на мостове и пет Вратника.

– Както ти казах, така стана. Пророчеството се промени. Тя ни е нужна, Огор, нужна е на нас тримата. За нея се говори в пророчеството и тя е толкова важна, колкото сме и ние тримата. Тя е наречена Отрицаващата, но нищо повече не мога да разбера от накъсаните писани и неписани прозрения. Тя трябва да е тук.

– Защо?

Даловардазиян присви очи.

– Не ме ли чу?

– Да, чух те. Тя трябва да е тук. Да, някога, но сега. Тя ще дойде, ще се върне отново. Матристел ще успее и ще живее отвъд Границата, и ще се върне. Написаното се е написало едва сега, за да не можем да я спрем и да не знаем.

Даловардазиян разбираше.

– Разбирам. Толкова е просто. Някой неща не бива да се знаят, преди да се случат. – Той се изправи, гледащ към мътния пепелив облак от бушуващи противоречия. – Същите тези неща, крити от нас за нас.

Значи всичко е наред. – Продължи той и Димогор се изправи до него. – Ние тримата ще успеем. Защото боговете го искат и защото е в силата ни.

– Все още сме двама.

– Не, Огор. Третият е вече с нас. Това е твоят син, Преславид Велики Славиус Огор.

„Нима може някой да се пребори с вечността и туй, що изискват нейните Властелини? Как биха могли смъртните дори за миг да се докоснат до предназначаното и да поемат най-правия и праведен път...

... Всяка една малка крачка е букет от много и добре планирани велики стъпки и дела, и тъй, както Великата Отрицаваща се завърна в истинския си живот, така и Святата Троица бе израстнала над себе си и сля последните си предоставени животи, за да се сбъднат малките своеволия и случайности на пакостливите божества, написани на лист хартия с бяло, добре подострено перо...“

Из „Легендохранителница на рицарското воинство от Светлината до...“, легенда 100000000001

5.09-11.2000 г.

Речник

Вратник – поставя се в края и в началото на мост. Пространствен процеп, който значително спестява време и енергия за строенето на мост с действителна дължина, като по този начин укрепва и самата конструкция. Вътре в процепа времето има друга скорост и свойството да се разтегля и контролира, затова във външната реалност придвиждането е мигновено. Самият мост просто бива вмъкнат във Вратника и попада в пространство, което е паралелно или още неутрално. Принципът на построение не се променя, а околната среда има същите визуални качества като тази, в реално време, което помага на Мостотвореца да се ориентира. Мостът продължава по построение и излиза през вторичния Вратник на крайното място. Метод, владян само от мъже.

Каядиев камък – добива се на черни и бели пластове. Черният носи отрицателен заряд, а белият – положителен. Тези заряди са сходни с ауричната енергия на боравещия с каядий. Използват се само от обучени адепти. Най-добрите в работата с каядий на Лирика са Мостотворците и Гладиаторите. Свойствата на камъка се променят в зависимост от начина на шлифоване. Плочите на гладиаторската Арена са изсечени по хоризонталната структура на камъка и имат свойството веднага да влизат в контакт с енергията на докосващия ги. Дялането на Камъка на Адава е съобразено с вертикалната структура на каядийят, при което качествата му се променят.

Легендна обител – Великото обиталище и средище на магия, намиращо се в столицата Ескода Рила. Има легенда, че е построена върху дълбок и древен извор на магия, за да бъде тя разпръсквана из всички кътчета на Лирика от висшите магьосници. Там се обучават и всички, които имат магическа дарба.

Живаде – древното наименование на Мостотворец, което се използва и за обръщение, съдържащо уважение и почит.

Ирик-Рил – Вторият континент на Лирика.

Алак-Тройла – Първият континент на Лирика.

Палетра – официално прошение до Мостотворец, молещо за мостен път.

Камък на Адава, Черна гривна – Направени от каядиев монолит. Камъкът представлява идеален кръг от съвършено споени една в друга спирали от Черен и Бял каядий. Камъкът не изсмуква мигновено

енергия при пряк допир, а служи като генерираща плоскост за енергия, която служещият си с него Мостотворец изсмуква от околната среда. Не може да действа без Черната гривна, с която образува контактна верига, в рамките на която се съхранява циркулиращата енергия.

Дракозащитници – дъвен човешки род, възникнал със създаването на Лирика, за да защитава драконите. Живеят в замък на по-нисък връх, съседен на Радензам, където живеят драконите.

Радензам – най-високият планински връх на Лирика. Намира се на планината Дракес. Там живеят драконите.

Драconi – живеят в замък, имащ формата на пръстен, които опасва най-високия планински връх Радензам. Техен единствен и най-могъщ господар е Невидимият дракон.

Невидимият дракон – още наречен „Господарят“. За пръв път покорен и обуздан от рицар Рай Зедар от третия клон на рода. По-късно драконът е прогонен чрез властна магия в Миналото.

Луни – тринадесет на брой. Съответно Келфа, Данийм, Ктрума, Туромея, Форвила, Зодиа, Ненейке, Дилмеде, Мутинси, ХелдсМоркета, Софалфер, Голен и Ардага.

Границата – най-явното доказателство за наличието на световите на Мрака, които противодействат по сили, устройство и прояви на тези на Светлината. Границата, олицетворяваща злото и отричаща всякаква логика и природни закони, служи за баланс в света на Лирика, който изцяло е изтъкан от добри намерения и положителни стремежи. Това е най-действителната неоспоримост за границата и противоборството между две реалности, съдържащи взаимно отичащи се енергийни полета. Намира се навътре в океана, но е видима от цяла Лирика. Може да се заобиколи, защото има овална форма. Във височина обаче достига почти до Болдонох, а овалът се заостря в правилна пирамида, на чиито връх пази равновесие друга пирамида. Границата винаги е обвита в плътен, светлонепропусклив воал, който дори нощем, остава ясно разграничим, заради липсата на всякаква светлина и звезди във вътрешността. Случват се обаче промени в структурата на воала, защото от време на време върху повърхността му се получават отражения на небето, океана или луните.

Арката – вход към Границата на Мрака. Вижда се от целия Първи континент. От Арката до най-добрения бряг, недалеч от деветте замъка на Рай Зедар, се материализира мост, по който се придвижват създавания на Мрака. Отварянето на Арката става посредством астрални символи, изписани по гладката ѝ повърхност, които започват да се въртят

около центъра си през определен период от време. Преминаване по моста, свързващ двете измерения, е и едно от главните изпитания за завършил обучението си рицар Рай Зедар.

Рай Зедар – древен род на право – и законозащитници. Състои се от девет братя, положили основата на най-могъщото и водещо Рицарско братство на Лирика. От рода Рай Зедар се раждат силни дарби – рицари, лечители, магически адепти, жреци в многобройните религиозни течения. Рицарят Рай Зедар воюва с меч на своя предтеча. Той се предава по наследство от баща на син. Мечовете са девет, колкото са били и братята. Въпреки множеството наследници и разклонения, родословното дърво се следи строго без да се отклонява от основното си направление. Във всяко поколение, живеещо в своята крепост, винаги има по един рицар и следователно и деветимата рицари живеят в приблизително еднакво време. Първородното дете на рицар е винаги момче. Ако то не притежава дарбата да наследи баща си, следващото дете също е момче. Един рицар обикновено има четири деца, всяко от които има една от четирите силни дарби. Всеки рицар има родов белег, в който е заложено Съдбоопределящото заклинание. Когато рицарят наближи да завърши своето обучение, той се подлага на последното изпитание – преминаване по Моста. Предизвиканата му поява обаче е дело на магьосниците, рядко на действително отваряне. Спускането на моста не може да отвори пътя към вътрешността на Границата. Тя се отваря само отвътре и никой рицар не е влизал в реалните владения на Мрака.

Триомен – орден на Благословените лунни хвалителки на Лирика, които отслужват всички ритуали, свързани с почитането на луните. В тях служат само жени. Още от раждането се познава дали момичето ще служи на Ордена на Триомените. Всички жени имат черно – бели коси от редуващи се бели и черни кичури.

Пръстени – Болдонох и Халомей. Тънки скални пръстени, опасващи Лирика. Съставени от червено злато, мехурчеста скала, Лунномостен камък. Слънцето осветява пръстените и много често те засенчват луните с блясъка и красотата си. Също така отразяват и лунна светлина.

Рицар Хора – воин, отличен стрелец с лък. С помощта на дарбата си се приближава до мишената, независимо от разстоянието до врага. За да прилагат способностите си с пълна сила, Рицарите Хора трябва да образуват кръг от седмина.

КРАЙ

© 2000 Мина Спиридонова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/620>]